

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **R. H.**
bytem X
zastoupený advokátem Miroslavem Kučerkou
sídlem Národní 37, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha

za účasti: **Ing. R. P.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Ivanem Chytilým
sídlem Maiselova 15, Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. 137836/2018/KUSK

takto:

- I. **V řízení se pokračuje.**
- II. **Žaloba se zamítá.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Průběh řízení

1. Dne 3. 11. 2010 Městský úřad Klecany (dále jen „stavební úřad“) zahájil řízení o odstranění stavby: nástavby, přístavby, stavební úpravy rekreační chaty ev. č. x na pozemku parc. č. st. x a parc. č. x v katastrálním území B., vlastněné žalobcem (dále jen „stavba“), neboť shledal, že stavba byla provedena bez příslušného povolení.
2. Stavební úřad zjistil, že dne 17. 12. 1993 byla zkolaudována nástavba předmětné rekreační chaty, která byla povolena dne 13. 11. 1988. V roce 2005 chata vyhořela a žalobce následně začal se stavebními pracemi, kterými se částečně snažil odstranit škody způsobené požárem, ale současně dle stavebního úřadu začal chatu bez povolení přestavovat.
3. Nejprve bylo odstranění stavby žalobci uloženo rozhodnutími stavebního úřadu ze dne 8. 8. 2011 a ze dne 25. 6. 2012. Obě tato rozhodnutí byla v odvolacím řízení zrušena a věc byla vrácena stavebnímu úřadu.
4. Dne 19. 1. 2012 žalobce požádal o dodatečné povolení stavby. Dne 25. 4. 2013 stavební úřad proto řízení o odstranění stavby přerušil a zahájil řízení o jejím dodatečném povolení. Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2014 stavební úřad žádost zamítl z důvodu nedodržení regulativů územního plánu. K odvolání žalobce bylo rozhodnutí stavebního úřadu rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 6. 2014 zrušeno a věc byla stavebnímu úřadu vrácena k dalšímu řízení.
5. Následně rozhodnutím ze dne 15. 7. 2015, č. j. 3065/2015, stavební úřad zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) řízení o žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 12. 2015, č. j. 161187/2015/KUSK, zamítl odvolání proti tomuto rozhodnutí a potvrdil jej. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, která byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 7. 2018, č. j. 45 A 17/2016 - 75. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 25. 5. 2021, č. j. 4 As 262/2018 - 66, zamítl.
6. Stavební úřad pokračoval po potvrzení rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 12. 2015 v řízení o odstranění stavby a dne 9. 3. 2016 vydal rozhodnutí č. j. 1531/2016, kterým nařídil odstranění částí stavby. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc byla opět stavebnímu úřadu vrácena k dalšímu řízení.
7. Stavební úřad následně vydal dne 12. 12. 2016, rozhodnutí č. j. 8719/2016 (dále také „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nařídil odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

Výrokem I. nařídil žalobci odstranění těchto nepovolených částí stavby rekreační chaty označených dle zakreslení stávajícího stavu (pasport stavby) zpracovaného MgA. M. T., datum 05/2011 - výkres č. 02: 1PP: pravá část: závětrí, chodba schodiště,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

- výkres č. 03: 1NP: levá strana: obvodová konstrukce zádveří, a 1NP: celá pravá strana: schodiště do 1NP, ložnice, koupelna, pokoj, kuchyně s pokojem, pokoj,

- výkres č. 04: Mansardy podkroví: celá pravá strana: ložnice, WC, pokoj s kuchyní.

K tomu stavební úřad ve výroku uvedl, že označení podlaží je dle pasportu stavby zpracované MgA. M. T. (05/11).

Výrokem II. žalobci s odkazem na § 130 odst. 1 stavebního zákona uložil povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životním prostředí v okolí stavby a návrhu konstrukcí, které uvedou stavbu do původního stavu (tzn. ke dni platného kolaudačního rozhodnutí 17. 12. 1993) a zabezpečí stavebně technický stav stavby tj. zejména: střešní konstrukce u odhalených stropních konstrukcí, elektroinstalace, ukončení komínových těles, a to do 3 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Výrokem III. žalobci uložil, aby nahradil náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Výrokem IV. stanovil podmínky pro odstranění stavby:

1. Stavba bude odstraněna nejpozději do jednoho roku ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Způsob provedení bouracích prací:

Odstranění stavby bude provedeno oprávněnou právnickou nebo fyzickou osobou.

3. Odstranění stavby bude oznámeno bezprostředně po jejím dokončení stavebnímu úřadu.

4. Odstraňováním stavby nesmí být ohrožen provoz na přilehlých komunikacích.

5. Materiál, získaný odstraněním stavby, bude uložen nezávadným způsobem; odváženou sutí nesmějí být znečišťovány veřejné komunikace.

6. Při provádění prací je nutno dbát na dodržování požadavků zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a nařízení vlády č. 591/2006 Sb., o bližších minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na staveništích.

7. Při odstraňování stavby je nutno dbát na ochranu proti hluku dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ochranu života a zdraví osob nebo zvířat, ochranu životního prostředí a majetku i šetrnost k sousedství.

8. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že bylo zjištěno, že žalobce započal nepovolenou přestavbu stavby po požáru (v roce 2005), přičemž o jeho aktivitách se stavební úřad dozvěděl v roce 2010. Dále zrekapituloval průběh řízení o dodatečném povolení stavby. Uvedl, že bylo zjištěno, že všechny stavby na pozemku zaujímají 21,29 % plochy, což překračuje regulativy územně plánovací dokumentace (podle níž je maximální zastavěná plocha 15 %). K samotnému odstranění uvedl, že stavba je v rozporu s regulativem územně plánovací dokumentace obce Zdiby, což plyne ze zaměření provedeného Ing. F. (úředně oprávněným zeměměřičem) a P. S., Dis., což následně stavební úřad ověřil při místním šetření dne 10. 3. 2015. Přestože žalobce doložil v průběhu řízení dva vlastní dokumenty týkající se míry zastavěnosti, ani jeden neodpovídal zjištěním stavebního úřadu (nebyly zaměřeny všechny stavby na pozemku či vycházel z nesprávné dokumentace). Co se týče

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

souladu stavby s regulativem podlažnosti, stavební úřad dospěl k závěru, že musí vycházet z údajů týkajících se původní rekreační chaty. Ta obsahovala vstup, verandu, WC, halu, kůlnu, kuchyň a pokoj. Dodatečně byl dostaven také sklep. Z pasportu stavby zpracovaného MgA. T. (5/2011), výkres č. 05, plyne, že nepovolenými stavbami došlo na chatě žalobce k nástavbě 1. NP v pravé části, nástavbě části 2. NP a podkroví. Jedná se tedy o nepovolenou změnu stavby, která je nadto v rozporu s regulativy územně plánovací dokumentace obce Zdiby, podle níž může rekreační objekt obsahovat pouze přízemí a podkroví. Proto žalobcem uplatňovanou námitku, v níž žalobce opakovaně uváděl, že stavba regulativy splňuje, vyhodnotil jako nedůvodnou. Dále žalobce opakovaně uváděl, že stavba je provedena v souladu s technickými požadavky na výstavbu. Stavební úřad však zjistil, že nepovolená stavba je provedena v rozporu s těmito požadavky, je provedena svépomocí, bez dozoru oprávněné osoby. Tomu odpovídá statické posouzení, podle nějž jsou v přízemí ohořelé stropnice, a nelze počítat s jejich nosnou funkcí, protože bylo doporučeno stavbu rozebrat. Například strop je podepřen vloženými fošnami. Nad takovou staticky provizorní konstrukcí žalobce zbudoval ještě dvě nadzemní podlaží bez řádného statického zajištění a z různých materiálů. I tato námitka tedy byla posouzena jako neoprávněná a stavební úřad ji zamítl. Na základě výše uvedeného proto stavební úřad nařídil odstranění stavby v uvedeném rozsahu.

9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Namítl, že nařízení dle výroku I. prvostupňového rozhodnutí vychází z neplatného projektu MgA. T., neboť v něm nejsou zaznamenány změny ploch (bourání), když se plocha musela zmenšit o plochu kůlny, která byla uznána za budovu. Dále uvedl, že výpočet ploch je nesprávný. Taktéž namítl, že na ohořelé stropnici nejsou postavena dvě další podlaží a úřední osoba, jež zpracovávala rozhodnutí stavebního úřadu, zjevně neví, co je to sendvičový systém. Úřední osoba zkresluje a zaměňuje skutečnosti, aby za každou cenu nemohla stavbu povolit. Projekt byl též zpracován způsobem osobou, konkrétně ateliérem Ing. S., a bylo na něj dohlíženo s náležitou odborností. Žalobce totiž má stavební vzdělání a celý život pracuje ve stavebnictví. Z uvedených důvodů navrhl, aby byla stavba povolena.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 15. 10. 2018 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. Uvedl, že stavba nebyla dodatečně povolena a stavebnímu úřadu tedy nezbylo než nařídit její odstranění v souladu s § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona tak, jak stanovil stavební úřad. K odvolacím námitkám uvedl, že projekt MgA. T. je identifikován jako „zakreslení stávajícího stavu“, a je tak nezbytné z něj vycházet. Žalovaný konstatoval, že kolaudace proběhla 17. 12. 1993 a od tohoto stavu se odvozuje rozsah nepovolené nástavby, přístavby a stavebních úprav rekreační chaty. Výpočtem zastavených ploch se důkladně zabýval Krajský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 23. 7. 2018, č. j. 45 A 17/2016 - 75, a i přes některé nedostatky ve výpočtu správních orgánů potvrdil, že zastavená plocha neodpovídá požadavku zastavenosti. Dále některé námitky (např. odkopání svahu) nejsou předmětem tohoto řízení. Stavební úřad vycházel ze statického posouzení zpracovaného Ing. C. a skutečnost, že stavba byla provedena v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, byla dostatečně prokázána v řízení o dodatečném povolení (proto také nebyla povolena).

Shrnutí žaloby

11. Žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné. Je přesvědčen, že žalovaný se dostatečným způsobem nezabýval přezkoumatelností a srozumitelností prvostupňového rozhodnutí, které taktéž považuje za nepřezkoumatelné.
12. Žalobce uvedl, že mu prvostupňovým rozhodnutím kromě nařízení odstranění stavby (výrok I. prvostupňového rozhodnutí) bylo nařízeno také obnovení původního stavu stavby (výrok II. prvostupňového rozhodnutí). Stavební úřad požaduje předložení dokumentace k tomuto obnovenému předchozímu stavu, ale ve výroku I. takového nařízení zcela absentuje. Stavební úřad tak ukládá odstranění nepovolené části stavby, ale zcela absentuje vymezení stavebních prací, které má žalobce z titulu obnovení předchozího stavu stavby provést. Na určitost výroku o nařízení odstranění stavby je dle žalobce nutné klást požadavky vycházející z judikatury (konkrétně cituje rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2001, sp. zn. 30 Ca 394/99, a náleze Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 772/02). Uvedl, že si je vědom toho, že náleze Ústavního soudu se týká rozhodnutí v daňovém řízení, avšak právě ve spojení s citovaným rozsudkem Krajského soudu v Plzni vymezuje minimální nároky na srozumitelnost rozhodnutí o odstranění stavby. Žalobce je přesvědčen, že v rozhodnutí o odstranění stavby musí být jasné a srozumitelně vymezeno, v jakém rozsahu má dojít k obnovení předcházejícího stavu. Stavební úřad sice odkázal na kolaudační rozhodnutí, které obsahuje popis stavby v předcházejícím stavu, to však neobsahuje grafické zobrazení kolaudované stavby, proto je jeho užití pro účely obnovení původního stavu problematické až zavádějící. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí proto měl původní stav být stanoven závaznými parametry stavby či měl obsahovat odkaz na původní projektovou dokumentaci zachycující předcházející stav stavby. Bez tohoto vymezení nelze považovat prvostupňové rozhodnutí za dostatečné.
13. Žalovaný také pochybil tím, že nad rámec námitek neposuzoval soulad rozhodnutí stavebního úřadu s právními předpisy v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. Nedostatek výroků rozhodnutí je zřejmý už jen z prvostupňového rozhodnutí samého. Výroky rozhodnutí musí být upraveny tak, aby nebyly v rozporu s příslušnými právními předpisy. S ohledem na to, že výroky jsou provázány, je na místě, aby byly zrušeny všechny. Zrušení výroku III. prvostupňového rozhodnutí je pak na místě, jelikož tento výrok je sám o sobě bez jakéhokoliv podkladu. Dle žalobce se žalovaný dostatečně nezabýval určitostí a srozumitelností výroků rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu se tím nezabýval. Proto žalobce v napadeném rozhodnutí spatřuje zásadní zásah do svých práv v rozporu s příslušnými právními předpisy.

14. Žalobce také uvedl, že je nadále přesvědčen, že nebyly dány podmínky pro zastavení řízení o dodatečném povolení stavby, jež předcházelo řízení o nyní projednávané věci, a popsal obsah tehdy čerstvě podané kasační stížnosti (o níž bylo před NSS vedeno řízení pod sp. zn. 4 As 262/2018).

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve vyjádření poukázal na to, že rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o dodatečné povolení stavby, bylo nejen pravomocně potvrzeno žalovaným, nýbrž i Krajským soudem v Praze. K tehdy probíhajícímu řízení o kasační stížnosti žalovaný uvedl, že nemá o jeho výsledku zprávy, avšak jedná se o mimořádný opravný prostředek a původní rozhodnutí je tedy pravomocné. S ohledem na právní moc rozhodnutí, jímž nebyla dodatečně povolena stavba, měl stavební úřad povinnost pokračovat v řízení o odstranění stavby, což také učinil. Vyslovenými závěry byl pak vázán i v tomto řízení, na což žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí upozornil. Žalobu považuje za nedůvodnou a navrhl, aby ji soud zamítl.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

16. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že správní orgány nepochybně aplikovaly žalobcem odkazovanou judikaturu. Výroky rozhodnutí splňují požadované náležitosti, jsou jasné a srozumitelné a přesně ukládají povinnosti žalobci. Žalobcův požadavek na stanovení „předcházejícího stavu stavby“ považuje za nemístný, neboť je zřejmé, že žalobce pokračuje v budování tzv. černé stavby a z toho důvodu mu bylo uloženo ji zbourat. Výpočet zastavěných ploch považuje za správný. Podotkla, že na správnosti rozsudku zdejšího soudu (č. j. 45 A 17/2016 - 75) nic nemění to, že žalobce proti němu podal kasační stížnost. Uzavřela, že nyní projednávanou žalobu považuje pouze za další snahu žalobce odložit odstranění stavby.

Replika žalobce

17. Žalobce v replice ze dne 9. 5. 2019 namítl, že žalovaný měl přihlédnout před vydáním napadeného rozhodnutí k tomu, že ve věci dodatečného povolení stavby byla podána kasační stížnost. Podle žalobce měl uvážit, zda není na místě přerušení řízení. Současně žalobce navrhl, aby krajský soud přerušil řízení do doby, než bude rozhodnuto o jeho kasační stížnosti.

Přerušení řízení

18. Zdejší soud usnesením ze dne 20. 11. 2019, č. j. 43 A 203/2018 - 62, přerušil řízení. Soud konstatoval, že rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby je třeba považovat za podmiňující k rozhodnutí ve věci odstranění stavby. Pokud by tedy bylo v důsledku rozhodnutí NSS znovu otevřeno řízení ve věci dodatečného povolení stavby, bylo by třeba tuto skutečnost zohlednit v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby. Proto je vhodné řízení přerušit do doby rozhodnutí NSS o kasační stížnosti ve věci dodatečného povolení stavby (sp. zn. 4 As 262/2018).

19. NSS o dané kasační stížnosti rozhodl rozsudkem ze dne 25. 5. 2021, č. j. 4 As 262/2018 - 66, přičemž kasační stížnost žalobce ve věci dodatečného povolení stavby zamítl. Tím odpadl důvod pro přerušení řízení, a proto soud výrokem I. tohoto rozsudku rozhodl o pokračování v řízení (§ 48 odst. 6 s. ř. s.) a přistoupil k posouzení věci samé.

Posouzení věci soudem

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
21. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona platí, že: *„Stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“*
22. Podle § 130 odst. 1 stavebního zákona platí, že: *„V povolení nebo nařízení odstranění stavby, terénních úprav anebo zařízení stanoví stavební úřad podmínky vyplývající z technických požadavků na stavby, podmínky pro archivování dokumentace, popřípadě požadavky k úpravě pozemku po odstranění stavby. Může též uložit vlastníku stavby povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby.“*
23. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se dostatečně nezabýval přezkoumatelností rozhodnutí stavebního úřadu, jehož výroky považoval za neurčité a nesrozumitelné.
24. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Přestože nosná část napadeného rozhodnutí je velmi stručná, je z něj zjevné, z jakého důvodu žalovaný žalobcovy odvolací námitky nepovažoval za důvodné. V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že žalobcovy námitky byly značně repetitivního charakteru, neboť žalobce v odvolání v zásadě pouze opakoval námitky, s nimiž se již dříve vypořádal stavební úřad (jak mu bylo dříve uloženo žalovaným). Více z těchto námitek pak směřovalo proti rozhodnutí vydanému v jiném řízení (o dodatečném povolení stavby), proto se jimi žalovaný ani nemohl podrobně zabývat, což však v napadeném rozhodnutí opakovaně uvedl. Soud tedy dospěl k závěru, že i přes stručnost vypořádání námitek, je toto vypořádání dostatečné a poskytlo dostatečnou odpověď na žalobcovy (již dříve uplatněné a zodpovězené) námitky.
25. Pokud jde o tvrzení, že žalovaný neposuzoval soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy podle § 89 odst. 2 správního řádu, s tím se soud neztotožnil. Žalobce

v odvolání nijak nenamítal nepřezkoumatelnost, neurčitost či nesrozumitelnost výroků prvostupňového rozhodnutí (jak činí nyní v žalobě), tudíž nyní nemůže vytýkat žalovanému, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto otázky explicitně neřeší. Žalovaný má sice podle § 89 odst. 2 správního řádu povinnost i bez návrhu přezkoumat soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy, to ale neznamená, že při absenci relevantních odvolacích námitek musí všechny své úvahy v tomto ohledu výslovně rozebrat v napadeném rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v úvodu svého přezkumu odkazuje na § 89 odst. 2 správního řádu a závěrem pak konstatuje, že nezjistil žádné závady v postupu prvostupňového orgánu v řízení ani v napadeném rozhodnutí. Z ničeho tedy nevyplývá, že by žalovaný § 89 odst. 2 správního řádu nerespektoval. Pokud by žalobce uplatnil námitky ohledně určitosti výroků prvostupňového rozhodnutí v odvolání, bylo by povinností žalovaného na ně v napadeném rozhodnutí explicitně reagovat. Jak však soud uvedl výše, v tomto případě žalobce takové námitky v odvolání nevznsl.

26. Dále žalobce namítá, že jsou výroky rozhodnutí stavebního úřadu nesrozumitelné a neurčité.
27. K tomu soud uvádí, že ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí je zcela jednoznačně a srozumitelně uvedeno, že žalobci se ukládá povinnost odstranit nepovolené části stavby dle zakreslení stávajícího stavu (pasportu) zpracovaného MgA. T. v květnu 2021. Tyto části jsou současně ve výroku vyjmenovány dle jednotlivých podlaží. Odkazovaný pasport je pak součástí správního spisu a je v něm zachyceno srovnání stavu ke dni 13. 12. 1988 (tj. ke dni vydání stavebního povolení) a stávajícího stavu, kdy jsou v půdorysu zaznačeny nepovolené části. Dle soudu je tedy dostatečně jasně a srozumitelně určeno, které části stavby musí být dle prvostupňového rozhodnutí odstraněny. Postup stavebního úřadu je ostatně souladný s tím, že z rozhodnutí o odstranění stavby obecně „*implicitně vyplývá povinnost obnovit poslední známý kolaudovaný stav*“ (rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2007, č. j. 6 As 67/2006 - 79).
28. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí pak bylo v souladu s § 130 odst. 1 stavebního zákona žalobci uloženo, aby předložil návrh postupu prací při odstraňování stavby tak, aby byla stavba uvedena do původního stavu (tj. ke dni 17. 12. 1993, kdy bylo vydáno kolaudační rozhodnutí). V tomto ohledu stavební úřad postupoval zcela v souladu s § 130 odst. 1 větou druhou stavebního zákona. Žalobce namítá, že absentuje vymezení stavebních prací, které má provést. Tato povinnost stavebnímu úřadu ale naopak z žádného právního předpisu neplyne. Stavební úřad není povinen žalobci výslovně uložit, jakými konkrétními jednotlivými pracemi má stavbu odstranit.
29. Výrok III. pak odpovídá § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, na který stavební úřad přílehavě odkazuje. Výrok IV. pak má oporu v § 130 odst. 1 větě první stavebního zákona.
30. Soud tak dospěl k závěru, že výroky prvostupňového rozhodnutí jsou srozumitelné a dostatečně zřetelně z nich plyne, jaké části stavby musí být odstraněny. V tomto ohledu soud neshledal rozpor napadeného ani prvostupňového rozhodnutí s žalobcem

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

odkazovanými rozhodnutími Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2001, sp. zn. 30 Ca 394/99, a Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 772/02. Žalovaný tedy nepochybil, pokud prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

31. K namítanému nesplnění podmínek pro zastavení řízení o dodatečném povolení stavby (včetně argumentace ohledně výpočtu zastavěné plochy) soud uvádí, že tyto žalobcovy námitky směřují proti výsledku řízení o dodatečném povolení stavby (kde již byly posouzeny) a nejsou a nemohou být předmětem tohoto řízení. Tyto námitky nelze uplatňovat v řízení o odstranění stavby, které je samostatným správním řízením (viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017 - 48). Z pohledu řízení o odstranění stavby a jeho soudního přezkumu je tak relevantní pouze to, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo pravomocně zastaveno, stavba tedy nebyla žalobci dodatečně povolena, přičemž tyto závěry aprobeovaly též správní soudy (naposledy NSS v rozsudku ze dne 25. 5. 2021, č. j. 4 As 262/2018 - 66). Co se týče postupu žalovaného, v rámci nějž vydal napadené rozhodnutí, aniž by vyčkal výsledku řízení před krajským soudem a NSS týkajícího se dodatečného povolení, žalovaný tím nijak nepochybil. Rozhodnutí týkající se dodatečného povolení stavby byla již pravomocná a odkladný účinek nebyl žalobě usnesením zdejšího soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 45 A 17/2016 - 23, přiznán. Správním orgánům tak nic nebránilo pokračovat v řízení o odstranění stavby a ve vydání napadeného rozhodnutí. Povinnost přerušit řízení o odstranění stavby správní orgány neměly. Ani tento žalobní bod tak není důvodný.
32. Soud tak uzavírá, že uplatněné žalobní body shledal nedůvodnými a současně nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky. Proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Ve věci úspěšnému žalovanému pak v dané věci nevznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, ostatně náhradu nákladů řízení ani nežádal. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
34. Osobě zúčastněné na řízení nevznikly náklady, o jejichž případné náhradě by bylo možné uvažovat (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. července 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu